

Opinia Curții.

Notă: Această opinie face subiectul revizuirii formale înainte de publicare în publicația preliminară a Rapoartelor Statelor Unite. Cititorii sunt rugați să notifice Raportorul Deciziilor, Curtea Supremă a Statelor Unite, Washington D. C. 20543 orice erori tipografice sau formale, pentru a se face corecturi înainte ca publicația preliminară să fie trimisă presei.

CURTEA SUPREMĂ A STATELOR UNITE

Nr. 07-854

JOHN VAN DE CAMP și alții, RECLAMANȚI v.
THOMAS LEÉ GOLDSTEIN

ORDINUL DE AUDIERE LA CURTEA DE APELURI A STATELOR UNITE ALE AMERICII
PENTRU CEA DE-A NOUA CIRCUMSCRIȚIE

[26 ianuarie 2009]

JUSTICE BREYER a emis decizia Curții.

Se ia în considerare cadrul imunității absolute a unui procuror în ce privește cererile introduse conform amendamentului §1979, art. 42 U.S.C., amendamentul §1983 (vezi *Imbler v. Pachtman*, 424 U. S. 409 (1976)). Întrebarea este dacă imunitatea se extinde asupra cererilor în care acuzarea a eșuat să aducă la cunoștință material acuzatorial (vezi *Giglio v. Statele Unite*, 405 U. S. 150 (1972)), din cauza: (1) eșecului de a **pregăti** în mod corespunzător procurorii, (2) eșecului de a **supraveghea** în mod corespunzător procurorii, (3) eșecului de a **stabili un sistem de informații care să conțină un potențial material de acuzare despre informatori**. Concluzionăm că imunitatea absolută a procurorilor se extinde asupra acestor cereri.

I

În 1998, intimatul Thomas Goldstein (pe atunci un deținut) a depus o acțiune de eliberare din arest (o petiție habeas corpus) la Curtea Districtuală Federală pentru Districtul Central al Californiei.

Acesta pretindea că în 1980 a fost condamnat pentru crimă. Condamnarea sa a depins de mărturia lui Edward Floyd Fink, un informator al închisorii. Intimatul arăta că mărturia lui Fink nu era de încredere, fiind într-adevăr falsă; că Fink primise anterior pedepse reduse furnizând procurorilor mărturii favorabile în alte cazuri; că cel puțin anumiți procurori ai Biroului Procurorului Comitatului Districtual Los Angeles știau despre tratamentul favorabil; că respectivul birou nu a

JUSTICE BREYER delivered the opinion of the Court.

We here consider the scope of a prosecutor's absolute immunity from claims asserted under Rev. Stat. §1979, 42 U. S. C. §1983. See *Imbler v. Pachtman*, 424 U. S. 409 (1976). We ask whether that immunity extends to claims that the prosecution failed to disclose impeachment material, see *Giglio v. United States*, 405 U. S. 150 (1972), due to: (1) a failure properly to train prosecutors, (2) a failure properly to supervise prosecutors, or (3) a failure to establish an information system containing potential impeachment material about informants. We conclude that a prosecutor's absolute immunity extends to all these claims.

I

In 1998, respondent Thomas Goldstein (then a prisoner) filed a habeas corpus action in the Federal District Court for the Central District of California. He claimed that in 1980 he was convicted of murder; that his conviction depended in critical part upon the testimony of Edward Floyd Fink, a jailhouse informant; that Fink's testimony was unreliable, indeed false; that Fink had previously received reduced sentences for providing prosecutors with favorable testimony in other cases; that at least some prosecutors in the Los Angeles County District Attorney's Office knew about the favorable treatment; that the office had not

furnizat avocatului lui Goldstein această informație, și că, printre altele, eșecul acuzării de a furniza avocatului lui Goldstein această potențială informație acuzatorială a dus la condamnarea sa eronată. *Goldstein v. Long Beach*, 481 F. 3d. 1170, 1171-1172 (CA9 2007).

După o cercetare a probelor, Curtea Districtuală a fost de acord cu Goldstein, că Fink nu a spus adevărul, iar în cazul în care acuzarea ar fi anunțat pe avocatul lui Goldstein, că Fink a primit recompense anterioare în schimbul mărturiei favorabile, ar fi fost o diferență. Curtea a ordonat Statului fie să acorde lui Goldstein un nou proces, fie să-l elibereze. Curtea de Apel a menținut hotărârea Tribunalului Districtual, iar Statul a decis că, decât sa-l acuze din nou pe Goldstein (care executase deja 24 de ani din sentință), îl va elibera. App. 54-55, 59-60.

După eliberarea sa, Goldstein a depus o acțiune în justiție în baza amendamentului §1983 împotriva reclamanților, fostul procuror districtual al Comitatului Los Angeles și procurorul districtual adjunct.

Plângerea lui Goldstein (pe care o considerăm exactă prin scopurile prezente) afirmă în partea relevantă că eșecul procurorului de a comunica avocatului său faptele despre recompensele legate de mărturiile anterioare ale lui Fink, a încălcat sarcina constituțională a procurorului de a „asigura comunicarea tuturor datelor relevante a fiecărui caz [inclusiv înțelegerile făcute cu informatorii] fiecărui avocat care are de a face cu procesul” (*Giglio, supra*, at 154).

Mai mult, intimatul invocă faptul că acest eșec a rezultat din eșecul reclamanților (procurorii șefi de supraveghere ai biroului) de a pregăti și de a supraveghea corespunzător procurorii care au lucrat pentru ei, cât și din eșecul lor de a stabili un sistem de informații despre informatori, și cere despăgubiri bazate pe aceste erori legate de pregătire, supraveghere și sisteme de informații.

Reclamanții, pretinzând imunitate absolută față de o acțiune bazată pe amendamentul §1983, au cerut Curții Districtuale să anuleze plângerea (vezi *Imbler, supra*). Curtea Districtuală a respins moțiunea de anulare a plângerii pe temeiul că încălcarea pretinsă a constituit comportament „administrativ” și nu „de instrumentare”; prin urmare a ieșit din cadrul imunității absolute a procurorului față de plângerile bazate pe amendamentul §1983. Cea de-a noua circumscripție, luând în considerare cererile reclamanților privind un apel parțial, a susținut hotărârea de „ne-imunitate” a Curții Districtuale. Revizuim acum decizia celei de-a noua circumscripții și revocăm hotărârea sa.

provided Goldstein’s attorney with that information; and that, among other things, the prosecution’s failure to provide Goldstein’s attorney with this potential impeachment information had led to his erroneous conviction. *Goldstein v. Long Beach*, 481 F. 3d 1170, 1171-1172 (CA9 2007).

After an evidentiary hearing the District Court agreed with Goldstein that Fink had not been truthful and that if the prosecution had told Goldstein’s lawyer that Fink had received prior rewards in return for favorable testimony it might have made a difference. The court ordered the State either to grant Goldstein a new trial or to release him. The Court of Appeals affirmed the District Court’s determination. And the State decided that, rather than retry Goldstein (who had already served 24 years of his sentence), it would release him. App. 54-55, 59-60.

Upon his release Goldstein filed this §1983 action against petitioners, the former Los Angeles County district attorney and chief deputy district attorney. Goldstein’s complaint (which for present purposes we take as accurate) asserts in relevant part that the prosecution’s failure to communicate to his attorney the facts about Fink’s earlier testimony-related rewards violated the prosecution’s constitutional duty to “insure communication of all relevant information on each case [including agreements made with informants] to every lawyer who deals with it.” *Giglio, supra*, at 154. Moreover, it alleges that this failure resulted from the failure of petitioners (the office’s chief supervisory attorneys) adequately to train and to supervise the prosecutors who worked for them as well as their failure to establish an information system about informants. And it asks for damages based upon these training, supervision, and information-system related failings.

Petitioners, claiming absolute immunity from such a §1983 action, asked the District Court to dismiss the complaint. See *Imbler, supra*. The District Court denied the motion to dismiss on the ground that the conduct asserted amounted to “administrative,” not “prosecutorial,” conduct; hence it fell outside the scope of the prosecutor’s absolute immunity to §1983 claims. The Ninth Circuit, considering petitioners’ claim on an interlocutory appeal, affirmed the District Court’s “no immunity” determination. We now review the Ninth Circuit’s decision, and we reverse its determination.

Acum jumătate de secol, judecătorul șef Learned Hand a explicat că imunitatea absolută a procurorilor reflectă „un echilibru” al „răului” (*Gregoire v. Biddle*, 177 F.2d 579, 581 (CA2 1949)). „În final s-a hotărât mai bine”, a spus acesta, ca „să lăsăm neschimbate greșelile făcute de ofițeri necinstiți decât să-i supunem pe aceia care încearcă să-și facă datoria, la groază constantă de represalii”. *Ibid.*

În cazul *Imbler, supra*, această Curte a considerat că acțiunile de instrumentare sunt „strâns asociate cu faza judiciară a procesului penal” (*Id.*, at 430), și, referindu-ne la părerile judecătorului șef Hand, s-a reținut că procurorii sunt absolut imuni față de răspunderea solicitată în cererile bazate pe amendamentul §1983 depuse sub aceste circumstanțe. *Id.*, at 428.

Acțiunea bazată pe amendamentul §1983 în cazul *Imbler* a fost aceea a unui prizonier eliberat printr-un ordin de eliberare care, ulterior, a solicitat daune de la fostul procuror. Acțiunea sa, ca acțiunea de față, a urmat cererilor prin care o curte federală a admis cererea de eliberare. În special, prizonierul a pretins că procurorul procesului a permis unui expert în amprente să dea o mărturie falsă, că procurorul a fost responsabil de suprimarea unor dovezi importante de către expert și că procurorul a introdus o schiță a artistului înșelătoare în dovezile. (*Id.*, at 416).

În concluzionarea faptului că procurorul era absolut imun, Curtea a subliniat că legislatorii se „bucură de mult timp de imunitate absolută pentru acțiunile lor oficiale”, (*id.*, at 417); că dreptul cutumiar și jurisprudențial a garantat imunitatea „judecătorilor și...juraților care acționează în domeniul de aplicare al atribuțiilor lor”, (*id.*, at 423) și că legea a acordat de asemenea procurorilor imunitate absolută în ce privește acțiunile de răspundere civilă delictuală, referitor la acțiunile procurorilor ce relevă o „decizie de a iniția urmărirea penală”, (*id.*, at 421). Curtea a susținut „aceleași considerații ale politicii publice ce subliniază” imunitatea dreptului cutumiar și jurisprudențial al unui procuror sub amendamentul §1983.” (*Id.*, at 424). Acele considerații, afirmă Curtea, rezultă din „preocupările dreptului cutumiar și jurisprudențial că hărțuirea prin litigii neîntemeiate” ar putea „cauza o deviere a energiilor procurorului de la atribuțiile sale publice” și ar putea conduce la alterarea deciziilor

A half-century ago Chief Judge Learned Hand explained that a prosecutor’s absolute immunity reflects “a balance” of “evils.” *Gregoire v. Biddle*, 177 F.2d 579, 581 (CA2 1949). “[I]t has been thought in the end better,” he said, “to leave unredressed the wrongs done by dishonest officers than to subject those who try to do their duty to the constant dread of retaliation.” *Ibid.* In *Imbler, supra*, this Court considered prosecutorial actions that are “intimately associated with the judicial phase of the criminal process.” *Id.*, at 430. And, referring to Chief Judge Hand’s views, it held that prosecutors are absolutely immune from liability in §1983 lawsuits brought under such circumstances. *Id.*, at 428.

The §1983 action at issue was that of a prisoner freed on a writ of habeas corpus who subsequently sought damages from his former prosecutor. His action, like the action now before us, tracked the claims that a federal court had found valid when granting his habeas corpus petition. In particular, the prisoner claimed that the trial prosecutor had permitted a fingerprint expert to give false testimony, that the prosecutor was responsible for the expert’s having suppressed important evidence, and that the prosecutor had introduced a misleading artist’s sketch into evidence. *Id.*, at 416.

In concluding that the prosecutor was absolutely immune, the Court pointed out that legislators have long “enjoyed absolute immunity for their official actions,” *id.*, at 417; that the common law granted immunity to “judges and ... jurors acting within the scope of their duties,” *id.*, at 423, and that the law had also granted prosecutors absolute immunity from common-law tort actions, say, those underlying a “decision to initiate a prosecution,” *id.*, at 421. The Court then held that the “same considerations of public policy that underlie” a prosecutor’s common-law immunity “countenance absolute immunity under §1983.” *Id.*, at 424. Those considerations, the Court said, arise out of the general common-law “concern that harassment by unfounded litigation” could both “cause a deflection of the prosecutor’s energies from his public duties” and also lead the prosecutor to “shade his

procurorului în loc să-și exercite independența de judecată cerută de încrederea publică”. *Id.*, at 423.

Acolo unde acțiunile bazate pe amendamentul §1983 sunt în discuție, Curtea a afirmat că ambele seturi de preocupări sunt prezente și serioase. „Încrederea publică a parchetului suferă” dacă procurorul se gândește la posibila răspundere pentru prejudiciu atunci când ia decizii – după cum și dacă ar putea fi subiectul al tragerii la răspundere în temeiul amendamentului §1983 (*Id.*, 424) Aceasta nu e o preocupare minoră, luând în considerare frecvența cu care condamnații penale introduc asemenea plângeri. (*id.*, 425). „[Un] acuzat își va transforma adesea resentimentele atunci când este acuzat, în atribuirea unor acțiuni improprii și malițioase avocatului statului”, existând „pericolul substanțial al răspunderii chiar și pentru cel mai cinstit procuror” pe care îl reprezintă asemenea proces atunci când supraviețuiește revocării înainte procesului, *ibid.*; vezi de asemenea *ibid.* (întrebările complexe, intime și corecte „adesea necesită o nouă procedură de judecată virtuală a infracțiunii penale într-un nou forum, iar rezoluția anumitor chestiuni tehnice de către juriul stabilit”).

Un „procuror”, a notat Curtea, „ia multe decizii, în mod inevitabil, ce ar putea da naștere la întrebări privind restrângeri ale drepturilor constituționale. A lua apărarea acestor decizii, deseori după ani de la elaborarea lor, ar putea impune poveri unice și intolerabile asupra unui procuror responsabil anual pentru sute de procese și puneri sub acuzare”. (*Id.* at 425-426)

Astfel Curtea respinge ideea aplicării „imunității calificate” mai puțin decât absolute pe care o acordă legea altor „oficiali executivi și administrativi”, menționând că „procurorul cinstit înfruntă dificultăți mai mari” decât acei oficiali „care îndeplinesc standardul imunității calificate”. (*Id.*, at 425). În consecință, imunitatea pe care legea o acordă procurorilor este „absolută”. *Id.*, at 424.

Curtea a menționat clar că imunitatea absolută nu se poate aplica atunci când un procuror nu acționează ca „un ofițer al curții”, dar este, în schimb, angajat în alte sarcini, să spunem, investigative sau administrative (*Id.*, at 431, n. 33).

Pentru a decide dacă imunitatea absolută se aplică unei anumite activități de instrumentare, trebuie să se ia în calcul considerațiile „funcționale” discutate mai sus (vezi *Burnes v. Reed*, 500 U.S. 478, 486 (1991) (colectarea de cazuri ce aplică imunității o „abordare funcțională”);

decisions instead of exercising the independence of judgment required by his public trust.” *Id.*, at 423.

Where §1983 actions are at issue, the Court said, both sets of concerns are present and serious. The “public trust of the prosecutor’s office would suffer” were the prosecutor to have in mind his “own potential” damages “liability” when making prosecutorial decisions—as he might well were he subject to §1983 liability. *Id.*, at 424. This is no small concern, given the frequency with which criminal defendants bring such suits, *id.*, at 425 (“[A] defendant often will transform his resentment at being prosecuted into the ascription of improper and malicious actions to the State’s advocate”), and the “substantial danger of liability even to the honest prosecutor” that such suits pose when they survive pretrial dismissal, *ibid.*; see also *ibid.* (complex, close, fair-trial questions “often would require a virtual retrial of the criminal offense in a new forum, and the resolution of some technical issues by the lay jury”). A “prosecutor,” the Court noted, “inevitably makes many decisions that could engender colorable claims of constitutional deprivation. Defending these decisions, often years after they were made, could impose unique and intolerable burdens upon a prosecutor responsible annually for hundreds of indictments and trials.” *Id.*, at 425-426. The Court thus rejected the idea of applying the less-than-absolute “qualified immunity” that the law accords to other “executive or administrative officials,” noting that the “honest prosecutor would face greater difficulty” than would those officials “in meeting the standards of qualified immunity.” *Id.*, at 425. Accordingly, the immunity that the law grants prosecutors is “absolute.” *Id.*, at 424.

The Court made clear that absolute immunity may not apply when a prosecutor is not acting as “an officer of the court,” but is instead engaged in other tasks, say, investigative or administrative tasks. *Id.*, at 431, n. 33. To decide whether absolute immunity attaches to a particular kind of prosecutorial activity, one must take account of the “functional” considerations discussed above. See *Burns v. Reed*, 500 U. S. 478, 486 (1991) (collecting cases applying “functional approach” to immunity); *Kalina v. Fletcher*, 522 U. S. 118, 127, 130 (1997). In *Imbler*, the Court

(*Kalina v. Fletcher*, 522 U.S. 118, 127, 130 (1997)).

În *Imbler*, Curtea a concluzionat faptul că „motivele pentru imunitate absolută au fost aplicate în integralitate” aspectelor invocate în cauză, deoarece cauza fost „asociată cu faza judiciară a procesului penal” (424 U.S., at 430). Faptul că o sarcină constituțională a fost o sarcină pozitivă (sarcina de a furniza „informații relevante apărării”) mai degrabă decât o sarcină negativă (sarcina de a nu „folosi...o mărturie falsă”) nu prezintă nicio relevanță. La urma urmelor, un reclamant poate adesea transforma o sarcină pozitivă într-o sarcină negativă doar prin reformularea pledoariilor; în orice caz, este în discuție o încălcare constituțională (*Id.*, at 431, n. 34).

În final, Curtea și-a rezervat întrebarea dacă sau când „motive similare necesită imunitate pentru acele aspecte ale răspunderii unui procuror ce își asumă mai degrabă rolul de administrator...decât cel de avocat”. (*Id.*, at 430-431). A menționat că „trasarea unei linii clare de demarcare între aceste funcții poate ridica întrebări dificile, dar acest caz nu ne obligă se la anticipăm” (*Id.*, at 431, n. 33).

În anii de după cazul *Imbler*, am susținut că imunitatea absolută se aplică atunci când un procuror se pregătește să inițieze o procedură judecătorească (*Burns, supra*, at 492), sau apare în fața curții pentru a prezenta dovezi de susținere a unei cereri pentru un mandat de percheziție, (*Kalina, supra*, at 126).

Am susținut că imunitatea absolută nu se aplică atunci când un procuror dă sfaturi poliției pe durata anchetei penale (vezi *Burns, supra*, at 496), atunci când procurorul dă declarații presei (*Buckley v. Fitzsimmons*, 509 U.S. 259, 277 (1993)), sau atunci când un procuror acționează ca martor reclamant pentru a sprijini aplicarea unui mandat (*Kalina, supra*, at 132 (Scalia, J., coroborat)).

Acest caz, spre deosebire de aceste cazuri anterioare, ne cere să considerăm modul în care se aplică imunitatea absolută, acolo unde un procuror este angajat în anumite activități administrative.

III

Goldstein pretinde că procurorul districtual și asistentul șef au încălcat obligația lor constituțională de a furniza avocatului său informații legate de acuzare (vezi *Giglio*, 405 U.S., 150), deoarece, după cum a menționat Curtea de apeluri, au eșuat „să pregătească și să supra-

concluzionat că „reasons for absolute immunity appl[ied] with full force” to the conduct at issue because it was “intimately associated with the judicial phase of the criminal process.” 424 U. S., at 430. The fact that one constitutional duty at issue was a positive duty (the duty to supply “information relevant to the defense”) rather than a negative duty (the duty not to “use ... perjured testimony”) made no difference. After all, a plaintiff can often transform a positive into a negative duty simply by reframing the pleadings; in either case, a constitutional violation is at issue. *Id.*, at 431, n. 34.

Finally, the Court specifically reserved the question whether or when “similar reasons require immunity for those aspects of the prosecutor’s responsibility that cast him in the role of an administrator ... rather than that of advocate.” *Id.*, at 430-431. It said that “[d]rawing a proper line between these functions may present difficult questions, but this case does not require us to anticipate them.” *Id.*, at 431, n. 33.

In the years since *Imbler*, we have held that absolute immunity applies when a prosecutor prepares to initiate a judicial proceeding, *Burns, supra*, at 492, or appears in court to present evidence in support of a search warrant application, *Kalina, supra*, at 126. We have held that absolute immunity does not apply when a prosecutor gives advice to police during a criminal investigation, see *Burns, supra*, at 496, when the prosecutor makes statements to the press, *Buckley v. Fitzsimmons*, 509 U. S. 259, 277 (1993), or when a prosecutor acts as a complaining witness in support of a warrant application, *Kalina, supra*, at 132 (Scalia, J., concurring). This case, unlike these earlier cases, requires us to consider how immunity applies where a prosecutor is engaged in certain administrative activities.

III

Goldstein claims that the district attorney and his chief assistant violated their constitutional obligation to provide his attorney with impeachment-related information, see *Giglio*, 405 U. S. 150, because, as the Court of Appeals wrote, they failed “to adequately train and supervise deputy district attorneys on that

vegheze în mod adecvat procurori adjuncți de district pe acel subiect” (481 F. 3d, at 1176), și din cauză că, după cum adaugă plângerea lui Goldstein, au „eșuat să creeze un sistem pentru procurorii adjuncți de district ce se ocupă de cazurile penale, pentru a accesa informații ce țin de beneficiile aduse informatorilor din închisori și alte informații acuzatoriale”. App. 45.

Suntem de acord cu Goldstein că, în soluționarea acestor cereri, sunt aplicabile procedurile administrative ale biroului. Suntem dispuși să plecăm de la premisa lui Goldstein, doar de dragul discuției, că *Giglio* impune anumite obligații cât privește pregătirea, supravegherea sau gestionarea sistemelor de informații.

Chiar și așa, concluzionăm faptul că procurorii implicați în supravegherea, pregătirea sau gestionarea sistemelor informaționale, se bucură de imunitate absolută în ce privește genul de cereri legale ce se află în discuție aici. Acele cereri se concentrează asupra unui anumit tip de obligații administrative – un tip ce este conectat în mod direct la derularea unui proces. Aici, spre deosebire de alte cereri legate de deciziile administrative, eroarea unui procuror în procesul penal al reclamantului constituie un element esențial al cererii reclamantului.

Obligațiile administrative aflate în chestiune aici, nu sunt sarcinile administrative ce privesc, de exemplu, angajarea la locul de muncă, administrarea salariilor, întreținerea facilităților fizice și a altora de acest gen. Mai mult, tipul activităților asupra cărora se concentrează plângerile lui Goldstein necesită cunoștințe legale și exercițiul discreției, de exemplu, în determinarea informațiilor ce trebuie incluse în pregătirea, supravegherea sau gestionarea sistemelor de informații. Și în acest sens, plângerile lui Goldstein nu sunt similare cu cele, să spunem, de discriminare ilegală în angajare. Date fiind aceste trăsături ale prezentului caz, credem că trebuie să se aplice imunitatea absolută.

A

Ajungem la această concluzie, luând în considerare mai întâi un caz ipotetic ce implică procurori de supraveghere și alți procurori, dar care nu se implică administrativ. Să presupunem că Goldstein ar fi adus un astfel de caz, cerând daune nu numai de la procurorul procesului ci și de la procurorul de supraveghere sau de la colegii procurorului procesului – pe temeiul că

subject,” 481 F. 3d, at 1176, and because, as Goldstein’s complaint adds, they “failed to create any system for the Deputy District Attorneys handling criminal cases to access information pertaining to the benefits provided to jailhouse informants and other impeachment information.” App. 45. We agree with Goldstein that, in making these claims, he attacks the office’s administrative procedures. We are also willing to assume with Goldstein, but purely for argument’s sake, that *Giglio* imposes certain obligations as to training, supervision, or information-system management.

Even so, we conclude that prosecutors involved in such supervision or training or information-system management enjoy absolute immunity from the kind of legal claims at issue here. Those claims focus upon a certain kind of administrative obligation—a kind that itself is directly connected with the conduct of a trial. Here, unlike with other claims related to administrative decisions, an individual prosecutor’s error in the plaintiff’s specific criminal trial constitutes an essential element of the plaintiff’s claim. The administrative obligations at issue here are thus unlike administrative duties concerning, for example, workplace hiring, payroll administration, the maintenance of physical facilities, and the like. Moreover, the types of activities on which Goldstein’s claims focus necessarily require legal knowledge and the exercise of related discretion, *e.g.*, in determining what information should be included in the training or the supervision or the information-system management. And in that sense also Goldstein’s claims are unlike claims of, say, unlawful discrimination in hiring employees. Given these features of the case before us, we believe absolute immunity must follow.

A

We reach this conclusion by initially considering a hypothetical case that involves supervisory or other office prosecutors but does not involve administration. Suppose that Goldstein had brought such a case, seeking damages not only from the trial prosecutor but also from a supervisory prosecutor or from the trial prosecutor’s colleagues—all on the ground that they should have found and turned over the

ar fi trebuit să găsească și să predea materialul acuzatorial despre Fink. *Imbler* menționează clar că toți acești procurori s-ar bucura de imunitate absolută în asemenea proces. Comportamentul procurorilor, luat individual sau separat, ar implica „pregătire...pentru...proces” (424 U.S., at 431, n. 33), și ar fi „strâns asociat cu faza judiciară a procesului penal” din cauză că privește dovezile prezentate la proces. (*Id.*, at 430). Și toate aceste considerații găsite de Curte pentru a milita în favoarea imunității absolute în *Imbler*, ar milita în favoarea imunității în cazul presupus.

Singura diferență pe care o putem găsi între *Imbler* și cazul nostru ipotetic stă în faptul că, în cazul nostru ipotetic, un procuror de supraveghere sau colegul său poate fi răspunzător pentru daune *in locul* procurorului procesului. Dar nu putem găsi diferența (în modelul răspunderii între procurori într-un singur birou) critică.

Deciziile cu privire la punerea sub acuzare sau instrumentarea procesului vor implica adesea mai mult de un procuror, în cadrul unui birou. Nu vedem cum astfel de diferențe în structura de răspundere în rândul unui grup de procurori într-un birou unic ar putea atenua teama de bază din speța *Imbler*, și anume, că amenințarea răspunderii pentru daune ar afecta modul în care procurorii își îndeplinesc sarcinile de bază legate de procese. Mai mult, această Curte a accentuat faptul că „interesul în protejarea funcționării corespunzătoare a biroului, mai mult decât interesul de protejare a ocupantului biroului, este de importanță majoră” (*Kalina*, 522 U.S., at 125). De aceea trebuie să presupunem că procurorii din procesul nostru ipotetic s-ar bucura de imunitate absolută.

B

Odată ce determinăm că procurorii de supraveghere sunt imuni într-o plângere ce atacă în mod direct acțiunile lor legate de un proces individual, trebuie să realizăm că sunt imuni în mod egal în cazul de față. Suntem de acord cu Curtea de apel că metodele generale de supraveghere și de pregătire ale biroului sunt aduse în discuție, dar nu suntem de acord că diferența este relevantă pentru scopul urmărit. Această diferență nu exclude o legătură strânsă între activitatea de procurorilor și derularea procesului.

Sarcinile de administrație aflate în chestiune aici, în măsura în care sunt relevante, privesc

impeachment material about Fink. *Imbler* makes clear that all these prosecutors would enjoy absolute immunity from such a suit. The prosecutors' behavior, taken individually or separately, would involve “[p]reparation ... for ... trial,” 424 U. S., at 431, n. 33, and would be “intimately associated with the judicial phase of the criminal process” because it concerned the evidence presented at trial. *Id.*, at 430. And all of the considerations that this Court found to militate in favor of absolute immunity in *Imbler* would militate in favor of immunity in such a case.

The only difference we can find between *Imbler* and our hypothetical case lies in the fact that, in our hypothetical case, a prosecutorial supervisor or colleague might himself be liable for damages *instead of* the trial prosecutor. But we cannot find that difference (in the pattern of liability among prosecutors within a single office) to be critical. Decisions about indictment or trial prosecution will often involve more than one prosecutor within an office. We do not see how such differences in the pattern of liability among a group of prosecutors in a single office could alleviate *Imbler's* basic fear, namely, that the threat of damages liability would affect the way in which prosecutors carried out their basic court-related tasks. Moreover, this Court has pointed out that “it is the interest in protecting the proper functioning of the office, rather than the interest in protecting its occupant, that is of primary importance.” *Kalina*, 522 U. S., at 125. Thus, we must assume that the prosecutors in our hypothetical suit would enjoy absolute immunity.

B

Once we determine that supervisory prosecutors are immune in a suit directly attacking their actions related to an individual trial, we must find they are similarly immune in the case before us. We agree with the Court of Appeals that the office's *general* methods of supervision and training are at issue here, but we do not agree that that difference is critical for present purposes. That difference does not preclude an intimate connection between prosecutorial activity and the trial process. The management tasks at issue, insofar as they are relevant, concern how and when to make impeachment information available at a trial. They are thereby directly connected with the

cum și când să pună la dispoziție, într-un proces, informațiile de acuzare. Sunt, prin urmare, legate direct de sarcinile de apărare ale procurorului într-un proces. Și, în termenii considerațiilor funcționale ale cazului *Imbler*, o plângere ce acuză că un supraveghetor a făcut o greșeală legată în mod direct de un anumit proces pe de o parte, și o plângere ce acuză că un supraveghetor a pregătit și a supravegheat inadecvat pe de altă parte, ar părea foarte asemănătoare.

Acest fapt este adevărat, din motivul practic că se va dovedi dificil să se traseze o linie între supravegherea generală a biroului sau pregătirea biroului (afirmăm, legat de *Giglio*) și supravegherea sau pregătirea specifică legată de un caz particular. A permite pretenții bazate pe cele din urmă este aproape inevitabil să permită aducerea de pretenții ce le includ pe cele din urmă.

Este de asemenea adevărat din cauză că nu se poate face distincția, în scopul imunității, între pretențiile bazate pe eșuarea pregătirii sau supravegherii legate de *Giglio* și pretenții similare legate de alte chestiuni constituționale (obligații sub incidența *Brady v. Maryland*, 373 U.S. 83 (1963), de exemplu). Astfel, fiecare considerație menționată în *Imbler* militază în favoarea imunității.

După cum am spus, tipul de pretenție de „pregătire defectuoasă” aflată în chestiune aici, se bazează în parte pe o eroare apărută ca urmare a unui procuror pe durata unui proces, anume, procesul reclamantului.

Dacă, după cum se precizează în *Imbler*, amenințarea cu răspunderea pentru daune pentru o asemenea eroare ar putea influența un procuror să ia în calcul acel risc atunci când ia decizii legate de proces, astfel și pericolul unei răspunderi mai largi în cadrul biroului (detectabilă la urmă pentru acea eroare a procesului) ar putea influența procurorul și ceilalți procurori ai biroului să ia în considerare asemenea risc. Într-adevăr, membrii procuraturii, atunci când iau decizii de instrumentare, s-ar putea gândi la „consecințe în termenii” răspunderii pentru daune în caz că iau decizii cu privire la supravegherea, pregătirea sau dacă iau decizii individuale legate de proces. (*Imbler*, 424 U.S., at 424).

Mai mult, prin prisma faptului că printr-o pregătire sau supraveghere mai bună s-ar putea preveni greșelile de instrumentare pe durata proceselor, dacă nu toate, acordul de a aduce un asemenea caz ar permite inculpaților de a aduce pretenții în alte instanțe similare, cerând în schimb daune (legate de proces) pentru

prosecutor's basic trial advocacy duties. And, in terms of *Imbler's* functional concerns, a suit charging that a supervisor made a mistake directly related to a particular trial, on the one hand, and a suit charging that a supervisor trained and supervised inadequately, on the other, would seem very much alike.

That is true, in part, for the practical reason that it will often prove difficult to draw a line between *general* office supervision or office training (say, related to *Giglio*) and *specific* supervision or training related to a particular case. To permit claims based upon the former is almost inevitably to permit the bringing of claims that include the latter. It is also true because one cannot easily distinguish, for immunity purposes, between claims based upon training or supervisory failures related to *Giglio* and similar claims related to other constitutional matters (obligations under *Brady v. Maryland*, 373 U. S. 83 (1963), for example). And that being so, every consideration that *Imbler* mentions militates in favor of immunity.

As we have said, the type of “faulty training” claim at issue here rests in necessary part upon a consequent error by an individual prosecutor in the midst of trial, namely, the plaintiff's trial. If, as *Imbler* says, the threat of damages liability for such an error could lead a trial prosecutor to take account of that risk when making trial-related decisions, so, too, could the threat of more widespread liability throughout the office (ultimately traceable to that trial error) lead both that prosecutor and other office prosecutors as well to take account of such a risk. Indeed, members of a large prosecutorial office, when making prosecutorial decisions, could have in mind the “consequences in terms of” damages liability whether they are making general decisions about supervising or training or whether they are making individual trial-related decisions. *Imbler*, 424 U. S., at 424.

Moreover, because better training or supervision might prevent most, if not all, prosecutorial errors at trial, permission to bring such a suit here would grant permission to criminal defendants to bring claims in other similar instances, in effect claiming damages for (trial-related) training or supervisory failings. Cf. *Imbler, supra*. Further, given the complexity of the constitutional issues, inadequate training and

greșelile de pregătire sau supraveghere (Cf. *Imbler, supra*). În continuare, dată fiind complexitatea chestiunilor constituționale, procesele cu privire la pregătirea și supravegherea inadecvată ar putea, după cum se menționează în *Imbler*, „să aducă pericol de răspundere chiar și asupra celui mai cinstit procuror.” (*Id.*, at 425). În final, după cum se menționează în *Imbler*, apărarea deciziilor privind instrumentarea, adesea după mult timp de la data la care au fost făcute, ar putea impune „poveri unice și intolerabile asupra unui procuror responsabil anual pentru sute de acuzații și procese.” (*Id.*, at 425-426).

În același timp, permisiunea acestei cereri de a-și urma cursul, ar crea anomalii practice. Un procuror judiciar ar rămâne imun, chiar și pentru eșecul *intenționat* de a nu informa, (se arată practic în *Giglio*); dar supraveghetorul ar putea fi răspunzător pentru pregătire sau supraveghere neglijentă. Birourile mici ale procuraturii, unde supraveghetorii pot participa personal în toate cazurile ar putea rămâne la fel de bine imuni la acuzare; dar birourile mari de procuratură, folosind mai larg supravegherea și pregătirea, nu. Cel mai important, ușurința cu care un reclamant ar putea reformula o plângere prin care invocă o greșeală de judecată astfel încât să devină o plângere prin care invocă o greșeală de pregătire sau supraveghere, ar lipsi de efecte cazul *Imbler*.

Concluzionăm că motivul principal care a dus această Curte în cazul *Imbler*, pentru a reține imunitate absolută, impune concluzii similare în acest caz. Recunoaștem, după cum a menționat judecătorul Hand, că uneori imunitatea privează un reclamant de compensații pe care la merită fără niciun dubiu; dar impedimentele pentru funcționarea eficientă, corectă a procuraturii pe care ar crea-o acea răspundere, ne duce la rezolvarea că aici trebuie să se aplice decizia din cazul *Imbler*.

C

Tratăm separat afirmația lui Goldstein că Procuratura Generală din Los Angeles ar fi trebuit să stabilească un sistem care să permită procurorilor „să gestioneze cazurile penale pentru a accesa informații ce fac referire la beneficiile acordate informatorilor din închisori și alte informații de acuzare”. App. 45. Procedăm astfel pentru că Goldstein argumentează că stabilirea unui sistem de gestionare a informațiilor este o sarcină mai mult administrativă, mai puțin legată de „faza juridică a procesului

supervision suits could, as in *Imbler*, “pose substantial danger of liability even to the honest prosecutor.” *Id.*, at 425. Finally, as *Imbler* pointed out, defending prosecutorial decisions, often years after they were made, could impose “unique and intolerable burdens upon a prosecutor responsible annually for hundreds of indictments and trials.” *Id.*, at 425-426.

At the same time, to permit this suit to go forward would create practical anomalies. A trial prosecutor would remain immune, even for *intentionally* failing to turn over, say *Giglio* material; but her supervisor might be liable for *negligent* training or supervision. Small prosecution offices where supervisors can personally participate in all of the cases would likewise remain immune from prosecution; but large offices, making use of more general office-wide supervision and training, would not. Most important, the ease with which a plaintiff could restyle a complaint charging a trial failure so that it becomes a complaint charging a failure of training or supervision would eviscerate *Imbler*.

We conclude that the very reasons that led this Court in *Imbler* to find absolute immunity require a similar finding in this case. We recognize, as Chief Judge Hand pointed out, that sometimes such immunity deprives a plaintiff of compensation that he undoubtedly merits; but the impediments to the fair, efficient functioning of a prosecutorial office that liability could create lead us to find that *Imbler* must apply here.

C

We treat separately Goldstein’s claim that the Los Angeles County District Attorney’s Office should have established a system that would have permitted prosecutors “handling criminal cases to access information pertaining to the benefits provided to jailhouse informants and other impeachment information.” App. 45. We do so because Goldstein argues that the creation of an information management system is a more purely administrative task, less closely related to the “judicial phase of the criminal process,” *Imbler, supra*, at 430, than are supervisory or training tasks. He adds that technically qualified individuals other than prosecutors could create

penal” (*Imbler, supra*, la 430), decât sarcinile de pregătire sau de supraveghere. Acesta adaugă faptul că indivizii calificați din punct de vedere tehnic, alții decât procurorii, ar putea crea un astfel de sistem și ar putea face aceasta înainte de inițierea procedurilor penale.

Din punctul nostru de vedere, totuși, aceste diferențe nu necesită o abordare diferită. Elementul critic al oricărui sistem de informații este informația pe care o conține. Decizia asupra a ceea ce se va include și a ceea ce nu se va include într-un sistem de informații este puțin diferită de luarea de decizii în privința pregătirii. Din nou, determinarea criteriului pentru includere sau excludere necesită cunoștințe juridice.

Mai mult, absența unui sistem de informații este relevant aici, dacă și numai dacă, un sistem adecvat ar fi inclus informații despre informatorul Fink. Astfel, acolo unde a permis această cerere, o curte ar trebui să revizuiască hotărârile juridice ale biroului, nu numai asupra existenței unui sistem de informații, ci și ce fel de sistem este corespunzător și dacă un sistem corespunzător ar include informații despre un anumit tip de informator în cadrul proceselor (*Giglio*). Asemenea decizii – dacă au fost luate înainte sau în timpul unui anumit proces – sunt „asociate în mod strâns cu faza juridică a procesului penal”. (*Imbler, supra*, la 430, vezi *Burns*, 500 U.S., la 486). Și, pentru toate motivele evidențiate mai sus, toate considerațiile funcționale din *Imbler* (și anomaliile pe care le-am menționat mai devreme, *supra*, la 10) se aplică, de asemenea, aici.

Recunoaștem că uneori ar fi facil pentru o curte să determine faptul că o decizie a unui birou cu privire la un sistem de informații este inadecvată. Să presupunem, de exemplu, că biroul nu are un sistem. Dar același lucru poate fi spus și despre eroarea din cadrul unui proces al unui procuror. Imunitatea nu există pentru a ajuta procurorul într-un caz ușor; există din cauza existenței cauzelor ușoare care aduc după sine cazuri dificile.

Și, după cum a evidențiat decizia *Imbler*, prezența probabilă a prea multor cazuri dificile amenință nu procurorii, ci publicul pentru motivul că amenință să submineze independența și integritatea necesară a procesului decizional al instrumentării. Aceasta este valabilă și pentru tipurile de cereri aflate în fața noastră, pentru toate acestea aplicându-se considerațiile funcționale ale cazului *Imbler*. În consecință, acolo unde plângerile întemeiate pe amendamentul §1983 pretind că gestionarea unui sistem de informații cu privire la un proces este responsabilă pentru o greșeală constituțională

such a system and that they could do so prior to the initiation of criminal proceedings.

In our view, however, these differences do not require a different outcome. The critical element of any information system is the information it contains. Deciding what to include and what not to include in an information system is little different from making similar decisions in respect to training. Again, determining the criteria for inclusion or exclusion requires knowledge of the law.

Moreover, the absence of an information system is relevant here if, and only if, a proper system would have included information about the informant Fink. Thus, were this claim allowed, a court would have to review the office’s legal judgments, not simply about *whether* to have an information system but also about *what kind* of system is appropriate, and whether an appropriate system would have included *Giglio*-related information about one particular kind of trial informant. Such decisions—whether made prior to or during a particular trial—are “intimately associated with the judicial phase of the criminal process.” *Imbler, supra*, at 430; see *Burns*, 500 U. S., at 486. And, for the reasons set out above, all *Imbler*’s functional considerations (and the anomalies we mentioned earlier, *supra*, at 10) apply here as well.

We recognize that sometimes it would be easy for a court to determine that an office’s decision about an information system was inadequate. Suppose, for example, the office had no system at all. But the same could be said of a prosecutor’s trial error. Immunity does not exist to help prosecutors in the easy case; it exists because the easy cases bring difficult cases in their wake. And, as *Imbler* pointed out, the likely presence of too many difficult cases threatens, not prosecutors, but the public, for the reason that it threatens to undermine the necessary independence and integrity of the prosecutorial decision-making process. Such is true of the kinds of claims before us, to all of which *Imbler*’s functional considerations apply. Consequently, where a §1983 plaintiff claims that a prosecutor’s management of a trial-related information system is responsible for a constitutional error at his or her particular trial, the prosecutor responsible for the system enjoys

la un anumit proces al său, procurorului responsabil de sistem i se acordă imunitate absolută, la fel cum i s-ar acorda procurorului care a condus procesul.

* * *

Din aceste motive, concluzionăm că petiționarii sunt îndreptățiți să primească imunitate absolută cu privire la pretențiile lui Goldstein că supravegherea, pregătirea lor sau gestionarea sistemelor de informații erau inadecvate din punct de vedere constituțional. În consecință, hotărârea Curții de Apel este inversată, iar cazul este rechemat pentru proceduri ulterioare, în conformitate cu prezentul aviz.

**Traducere și adaptare realizate de
Ilhan Ibram**

absolute immunity just as would the prosecutor who handled the particular trial itself.

* * *

For these reasons we conclude that petitioners are entitled to absolute immunity in respect to Goldstein's claims that their supervision, training, or information-system management was constitutionally inadequate. Accordingly, the judgment of the Court of Appeals is reversed, and the case is remanded for further proceedings consistent with this opinion.

It is so ordered.